

Iktatószám	Budapestre vonatkozó ujságcikkek			Osztályozás
	Szerző	662.6		
	Cím			
	Forrás:	Esti ujság		
	Bp.	1913	4/11	(Köt. v. füz.)
(Hely)	(Idő)			Helyszám
				Idő
				Személy
				Helyszám

Fehérség és feketeség.

A fehérség odakünn van az utcán. Az ég óceánján megérkezett végre a tél hőszállító hajója és lehullajtotta könnyü terhét fejünk fölé, a háztetőre és a talpunk alá, az utcára. Azért van most fehérség mindenfelé, a hová csak nézünk.

Kivéve sok, nagyon sok embernek a lelkét. Sok, nagyon sok budapesti embernek a lelkében éppen ilyenkor kezd megvastagodni, veszedelmessé és türehetlenné válni az a feketeség, a mely mindig ott van, de nem annyira kiabáló, nem annyira bántó és undorodást fakasztó a jelenvalósága, mint éppen most, a mikor kezdődik a télnek a szebbik, a komolyabbik, a veszedelmesebbik fele.

Ezek a sötét emberek, — kell-e mondani? — a szenesek, a kik a mesterségük színét, kormát, szemétét nemcsak kívül, de belül is, nemcsak a boltjukban, de a karakterükben is ott hordozzák.

Emlékezetes e tél első széncsatája. Kis- és nagyszzenesek „háboru lesz, háboru lesz!” sikongatással duplájára emelték a fűtőanyag árát. Nem volt igaz, nem lett há-

boru. Akkor jött a hatóság és hogy körmére koppintson az igazi fekete kéznek, maga kezdett tüzelőt árusítani. Hideg sem volt, konkurrencia is volt, a szénlovagok meghökentek és egy időre abba hagyták a lakosság köpülőzését. Annál is inkább, mert a város urai azt ígérték, hogy ujesztendőtől kezdve nemcsak brikettet és fát, hanem jófajta szenet is áruba bocsátanak olcsó pénzért.

Ez a veszedelem azonban elmulott: a szenesek ok nélkül riadtak meg a város fenyegetésétől. Mert Budapest sorsának irányítói, mint annyiszor, most is erőteljesen hanyatlottak vissza a tétlenségbe, miután egy jó, egy üdvös és egészséges tervet kicsiholtak az agyukból. De ki is hallotta már, hogy Budapesten nyomon követte volna a megvalósulás a jó ötletet? Itt csak az ostoba terveknek van szerencsájük. A városi szén árusításából sem lett valóság, legalább is mi nem tudunk róla, pedig ugyancsak figyelemmel kísérjük a szénnel kapcsolatos kalózkodást.

Mert a kalózkodás egyre tart és egyre veszedelmesebbé válik, a szert, a mint harapósabbá válik a hideg is. A Városházáról pedig nap-

nap után röpködnek ki az ukázok, hogy így és úgy, jaj nektek, szenesek, ha drágábban adjátok a szenet a hatóság megszabta árnál. És kacagórohamot lehet kapni, hogy ugyanekkor a város egyik gyönyörű bérházában működő boltos öt korona hatvan fillérért adja

a szén métermázsáját. A város hinti a port, sőt a szénport a közönség szemébe és ugyanekkor a saját palotájában nem veszi észre, még csak nem is sejdíti, hogy a leggaládabb szénuzsorát üzi egy kereskedő, a kinek még akkor is olcsón kellene adnia a portékát, a mikor a többi drágán méri. Hiszen ő is olcsóbban kapja a helyiséget, mint a többi boltos.

Minden jel arra mutat, hogy a szénkufárok é télen immár második sarcoló hadjáratukra készülnek. Figyelmeztetjük a város hatóságait, hogy nézzék meg a tulajdon ütegeiket, harcrakész állapotban vannak-e? Mert sem a város, sem a közönség nem veretheti meg magát kétszer egymásután. A törökök elbuktak egy Kirkilissze után. Mi sem bírunk el belőle — kettőt.